

Kägelklot, Jordklotet, Verldsklot, m. fl. — 3) (skepp.) Litet rundsvarfvadt, genomborradt trästycke, som är fastnadjadt vid något stående gods, och tjänar som ledare för något smärkert tåg af löpande tacklaget. — Ss. *K-form*, *-formig*, *-lik*, *-rund*.

KLOTBLOMMA, f. 1. Örtslägtet Globularia.

KLOBOLL, m. 2. Ett svampslägte, på träd. Sphaerobolus.

KLOTDJUR, n. 3. Ett slags infusionsdjur, som liknar ett klot, sammansatt och ojemnt af en mängd smärre klot, som äro dess afödda. Volvox Globator.

KLOTFISK, m. 2. Ett slags fastkäkig benfisk, som har buken fullsatt med piggar, liksom igelkotten, och uppblåser sig som ett klot, då han fastnar på en krok. Diodon Hystrix.

KLOTING, m. 2. Ett slägte af Ormbunkarna. Pilularia.

KLOTMASK, m. 2. Se *Klotdjur*.

KLOTS, klotts, m. 2. 1) Tjockt, oformligt trästycke. — 2) (fig. fam.) a) Kort, tjock, oformlig person. — b) Dummerjöns.

KLOTSPEL, n. 3. Ett slags spel med ett klot, som kastas till ett visst gifvet mål.

KLOTSVAMP, m. 2. *K-ar*, en familj af svamparna, som äro nästan klotrunda.

KLOTTRA, klättra, v. n. 1. Se *Plottra*. — *Klottrande*, n. 4. o. *Klottring*, f. 2.

KLOTTÅNG, m. sing. (bot.) En art af Tångslägte, med ett par blåsor vid hvarit bladveck; brännes till soda. Fucus vesiculosus.

KLOÄRT, klöärrt, f. 3. Växtslägte Astragalus.

KLUBB, m. 2. (eng. *Club*) Slutet sällskap. — Ss. *K-sällskap*.

KLUBBA, f. 1. 1) Ett slags stor, tung, i nedre ändan ganska tjock knölpåk, som fordom begagnades till stridsvapen. *Herkules' k*. Man säger äfv. Stridsklubba. — 2) Redskap, som begagnas till hvarjehanda ändamål, bestående i allmänhet af en tung klump, fästad i ändan af ett skaft. — Har sammansättningarna Trä-, Köttklubba, m. fl. — 3) Dyllikt redskap, som ordföranden i ett sällskap, en sammankomst o. s. v. har, för att, genom slag dermed i bordet, hålla ordningen vid makt. *Föra k-n*, vara ordförande. — 4) Se *Auktionsklubba*. — Ss. *Klubbformig*, *-lik*.

KLUBBEFEJD, m. 3. (hist.) Benämning på åtskilliga krig, då bönderne tågat emot fienden, beväpnade med klubbor.

KLUBBEHÄR, m. 2. Här af krigsfolk, beväpnadt med klubbor.

KLUBBGRÄS, n. 3. En mångårig gräsväxt. Corynephorus canescens.

KLUBBIST, -i sst, m. 3. Ledamot af en klubb.

KLUBBLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. Ett lafsägte i skogsmark. *Bæomyces*.

KLUBBSLAG, n. 3. Slag af en klubba. Säges isynnerhet om det slag af auktionsklubban, hvarmed en auktionist tilldömer en uppjuden sak åt den mestbjudande.

KLUBBSVAMP, m. 2. *K-ar*, en familj af svamparna, med klubblik eller fingerlik skapnad.

KLUBBVINGAD, a. 2. (nat. hist.) *K-e*, benämning på en ordning af Insekterna.

KLUBBÖRT, f. 3. Se *Spikkklubba*.

KLUCKA, v. n. 1. Säges om kalkonens egna läte.

KLUDD, n. sing. (fam.) Se *Kluddande* och *Kluddverk*.

KLUDDA, v. n. 1. (fam.) 1) Påstryka färg fult

och oskickligt; fuska i måleri. — 2) (i allm.) Fuska.

KLUDDANDE, n. 4. (fam.) Handlingen, då man kluddar.

KLUDDARE, m. 3. ell. KLUDDER, m. sing. (fam.) En, som kluddar: fuskare. — Syn. Se *Fuskare*.

KLUDDERI, n. 3. (fam.) Se *Kluddande* och *Kluddverk*.

KLUDDIG, a. 2. (fam.) Kluddad; som har egenskapen af kluddverk.

KLUDDVERK, n. sing. (fam.) Kluddadt, fuskadt arbete. — Syn. Se *Fuskverk*.

KLUMP, m. 2. 1) Tung massa af mindre storlek. *K-en på ett besman*, dess tunga ända. — 2) Tung träklubb, som bindes fast vid foten på hästar, hvilka hafva den ovanan att slöja. — 3) Tätt hopad samling af smärre föremål, till formen liknande en klump. *En k. af bin, af insekter. I k., i k-ar.* (Fig.) *I k.*, samtaget det ena med det andra; både stort och smått, godt och dåligt i ett helt tillsammans; äfv. öfver hufvud taget. — Syn. *Massa*, *Klunga*, *Hop*.

KLUMPFISK, m. 2. Fastkäkig benfisk, som liknar ett afhugget fiskhufvud utan kropp; blir ända till 15 pund tung. Orthogoriscus Mola. Kallas äfv. *Sjurrygg*.

KLUMPFOT, m. 3. pl. — *fötter*. 1) Missbildad fot, som har formen af en klump. — 2) (fam.) Person med sådan fot.

KLUMPFOTAD, a. 2. Som har klumpfot ell. klumpfötter.

KLUMPIG, a. 2. 1) (om sak) Oformlig, tung och obeqväm. *K-a skor*. — 2) (om person) Tung, trög och ovig. *Vara k. i vändningarna. En k. arbetskarl*. — *Klumpigt*, adv.

KLUMPIGHET, f. 3. Egenskapen att vara klumpig.

KLUMPTÅNG, f. 3. pl. — *tånger*. Friserstång med klump i ändan.

KLUMPVIS, adv. *I klump. Sälja k.*

KLUNGA, f. 1. Tätt hopad mängd af föremål. *En k. af bin*. Säges äfven om människor. *De stodo alla i en k.*

KLUNK, klünng, m. 2. 1) Nedsväljning af ett flytande ämne, så mycket deraf, som på en gång kan sväljas. *Han tömde det i en k.* — 2) Så mycket af ett flytande ämne, som på en gång kan nedsväljas. *Det kan vara så mycket som tre k-ar kvar*. — 3) Ljudet af ett flytande ämne, då det nedsväljes; äfv. då det tömmes ur en trånghalsad butelj eller flaska. *Han drack, så det sade k. i buteljen*. — 4) (jäg.) Ett af tjäderns läten, då han spelar, liknande en smäll med tungan emot gommen, eller ljudet af korkens urdragning ur en butelj.

KLUNKA, klünngka, v. a. o. n. 1. 1) Dricka i klunkar. *K. i sig något*. — 2) Se *Klucka*. — *Klunkande*, n. 4. o. *Klunkning*, f. 2.

KLUNS, m. 2. Liten massa af något tjockt, mjukt, hopgyttradt ämne. *En k. af kitt, deg, ler, stam. Fodervadd i kläder hoptuddar sig stundom i k-ar*.

KLUNSIG, a. 2. 1) Full af klunsar. *Fodret i rocken käns k-t*. — 2) (om sak) Tjock och oformlig. *K-a fötter, händer*. — 3) (om person) Tjock, oformlig och ovig. *K. pojke, flicka*. Kan äfven sägas om djur, t. ex.: *K. hundvalp*. — *Klunsighet*, f. 3.

KLUNSIGT, adv. (fam.) Tungt och oskickligt.

KLUT, m. 2. 1) Stycke af något slags tyg. — 2) (i vissa provinser) Ett slags hufvudkläde. —